

Tekst: INGRID SPELT
Foto's: BNNVARA, MAX

Welk moment veranderde het leven van breinprofessor Erik Scherder? Zijn eerste tv-optreden bij Matthijs van Nieuwkerk maakte van hem in één klap een BN'er.

OVER ERIK SCHERDER

Erik Scherder (1951, Amsterdam) is hoogleraar klinische neuropsychologie aan de Vrije Universiteit in Amsterdam. Hij maakte afleveringen voor 'DWDD University', 'MAX Minicollege' en de series 'Erik Scherder laat zich niet kisten', 'Erik Scherder onderzoekt' en 'Erik Scherder en het nut van optimisme'. Scherder richtte voor jongeren met een niet-aangeboren hersenletsel het 'Erik Scherder Huis' op.

Erik Scherder

'MET KRITIEK OMGAAN VIND IK HET MOEILIJKST'

Na mijn tv-debut in 'De Wereld Draait Door' stond social media en het wetenschappelijke leven op z'n kop. Zelf had ik er geen erg in, omdat ik niet aan Twitter (tegenwoordig X, red.) deed. Ik werd door de redactie gevraagd om over 'De Universiteit van Nederland' te vertellen; minicolleges op YouTube van initiatiefnemer

Alexander Klöpping. Ik was de eerste gastdocent. De redactie nodigde ook een aantal van mijn studenten van de Vrije Universiteit uit. Dáár maakte ik me een beetje druk over: het ging niet om mij! Waar ik al bang voor was gebeurde: Matthijs van Nieuwkerk vroeg aan mijn studenten hoe ik college gaf. "Hij staat weleens op tafel", reageerde één van hen. Matthijs sprong er gelijk op in en voor ik het wist stond ik bij 'DWDD' op tafel. Dat was nog nóóit gebeurd. Opeens was ik een bekende Nederlander en van het één kwam het ander. Ik moest eraan wennen en thuis zaten ze er ook niet op te wachten. Met kritiek omgaan vond ik het moeilijkst en nog steeds. Van recensies als "derderangs acteur" raakte ik lichtelijk in paniek. Het goede gevoel na een college voor 'DWDD University' (serie hoorcolleges onder de vlag van 'DWDD', red.) was in één klap

Scherder op tafel bij 'DWDD' in 2013.

weg. "Je kunt er niet tegen en lijdt eronder. Stop ermee!", was het advies van mijn vrouw. Ik ben vast doorgegaan uit ijdelheid én door tv bereik ik een groter publiek. Dagelijks zit mijn mail vol met vragen van kijkers die zelf een hersenziekte hebben of hun dierbaren. Ik probeer ze te

helpen. Dat is ook het mooie van bekendheid: iets voor een ander kunnen betekenen. Ik kan er niet precies de vinger op leggen waarom ik mij kritiek zo aantrek. Misschien omdat ik anderen niet wil teleurstellen? Daar had ik als tiener al last van. Thuis draaide alles om de zaak van mijn vader, een agentschap in papier en plastic. Mijn vader verwachtte dat zijn zonen ook in het bedrijf kwamen. Mijn oudste en jongste broer zijn in zijn voetsporen getreden en ik heb het geprobeerd, maar ik werd er doodongelukkig van en stapte er op mijn 22ste uit. Uiteindelijk begreep mijn vader dit en gaf me vier jaar om iets van mijn leven te maken. 'Dit is hét', wist ik bij iedere studie die ik begon en ook afmaakte, van tennisleraar en fysiotherapeut tot hoogleraar neuropsychologie. Alle kennis zoog ik in mij op en nog steeds ben ik niet uitgeleerd. Het is mijn drijfveer.